FJALLSKILASAMÞYKKT

fyrir Suður-Þingeyjarsýslu austan Vaðlaheiðar.

I. KAFLI
Um stjórn fjallskilamála.

1. gr.

Eftirtalin sveitarfélög í Suður-Þingeyjarsýslu: Tjörneshreppur, Reykjahreppur, Aðaldælahreppur, Reykdælahreppur, Skútustaðahreppur, Bárðdælahreppur, Ljósavatnshreppur, Hálshreppur og Húsavík eru eitt fjallskilaumdæmi sem skiptist í fjallskiladeildir.

2. gr.

Héraðsnefnd Suður-Þingeyjarsýslu hefur á hendi yfirstjórn allra málefna fjallskilaumdæmisins samkvæmt lögum um afréttamálefni fjallskil o. fl.

3. gr.

Hver sveitarstjórn getur valið einn mann eða fleiri til að hafa á hendi stjórn og framkvæmd fjallskilamála sveitarfélagsins og nefnast þeir fjallskilastjórar.

Þar sem svo hagar til, að ein fjallskiladeild tilheyrir tveimur eða fleiri sveitarfélögum, kjósa hlutaðeigandi sveitarstjórnir sameiginlega fjallskilastjórn, er hafi störf þessi á hendi í umboði þeirra.

II. KAFLI
Notkun upprekstrarlanda.

4. gr.

Land, sem fjallskilaframkvæmd tekur til, skiptist í almenninga, afrétti og heimalönd. Héraðsnefnd getur ákveðið nýjar afréttir eftir tillögum sveitarstjórna og með samþykki landeiganda. Ennfremur geta sveitarstjórnir með samþykki héraðsnefndar, breytt takmörkum afrétta og lagt til þeirra land, er þær hafa full umráð yfir. Ekki verður afréttarland, þótt í einkaeign sé, gert að heimalandi, nema samþykki héraðsnefndar komi til. Héraðsnefnd ákveður mörk á afréttum og almenningum.

5. gr.

Hver sveitarstjórn skal semja skrá með tölu og ummerkjum yfir þær afréttir, er hún hefur umsjón með og rita hana í gerðabók sveitarstjórnar eða sérstaka fjallskilabók. Þar skal og rita allar ákvarðanir, sem gerðar eru viðkomandi fjallskilum sveitarfélagsins, og getur héraðsnefnd ávallt krafist afrita úr bókum þessum.

6. gr.

Upprekstrarrétt á afrétt sveitarfélags, eða annars upprekstrarfélags, eiga allir búfjáreigendur, sem landsnot hafa í viðkomandi sveitarfélagi eða félagssvæði.

Sumarbeitiland sauðfjár, samkvæmt samþykkt þessari, eru afréttir allar og heimalönd, að öðru leyti en því, sem girt er af þeim eða varið til annarra nota. Sveitarstjórn hverri er skylt að sjá um, að öll landsvæði, sem eru í hennar umsjá til fjallskila, notist sem best og jafnast til sumarbeitar. Þannig hafi sveitarstjórn, þar sem um afréttarsvæði, fráskilin heimalöndum, er

að ræða, vald til að ákveða hvaða fjáreigendur reka fé þangað, hvenær þeir gera það og hvar þeir skilja það eftir.

7. gr.

Ef þurfa þykir skal sveitarstjórn beita sér fyrir því að sumarbeitilönd sveitarfélagsins séu metin til ítölu. Nú hefur ítölumat farið fram í tiltekið landsvæði og í ljós komið, að einstaka fjáreigendur skortir land til sumarbeitar fyrir fé sitt, og skulu þeir þá greiða upprekstrargjald til fjallskilasjóðs, er síðan greiðir hagatoll til þeirra landeigenda, er landrými hafa fram yfir eigin þarfir. Skal sveitarstjórn ákveða gjöld þessi innan sveitar.

Þar sem svo hagar til að afréttir eru í eign eins eða fárra manna, ákveður sveitarstjórn gjöldin í samráði við þá, og getur falið þeim innheimtuna sjálfum.

Heimilt er fjáreiganda, sem skortir land til sumarbeitar, að útvega sér það sjálfur, en tilkynna skal hann það sveitarstjórn eigi síðar en 1. júní ár hvert. Þó að fjáreigandi fái land til sumarbeitar utan síns sveitarfélags, verða eigi lögð á hann fjallskil þar, heldur fer það eftir samningi hlutaðeigandi sveitarstjórnar.

8. gr.

Nú verður sveitarfélag fyrir ágangi á afrétt eða heimalöndum af fé úr öðru sveitarfélagi, og á þá sá, er fyrir áganginum verður, kröfurétt á hinn um hagagjald.

Rétt er sveitarstjórnum hlutaðeigandi sveitarfélaga að gera með sér samning til tiltekins tíma um bætur fyrir áganginn eftir ástæðum á hverjum stað. Greiðast slík uslagjöld af hlutaðeigandi fjallskiladeild.

9. gr.

Eftir að sveitarstjórn hefur ákveðið, að upprekstri fjár á afrétt sé lokið, má enginn smala afrétt né gera afréttarpeningi ónæði, nema með leyfi sveitarstjórnar.

Sveitarstjórn getur ákveðið hvort vorsmölun í heimalöndum skuli fara fram og boðað til hennar með nægum fyrirvara.

10. gr.

Gangi búpeningur í engi, tún, garðlönd, eða önnur afgirt svæði og valdi tjóni, skal með það farið, svo sem mælt er fyrir í 31. gr. afréttalaga nr. 6 21. mars 1986.

11. gr.

Eigi má eigandi eða umráðamaður lands, sem notað er til sumarbeitar, taka sauðfé eða annan búpening í land sitt af mönnum, sem heimili eiga utan sveitarfélags, nema með samþykki sveitarstjórnar, þar sem landið liggur. Þetta á þó eigi við, þar sem fjallskiladeild nær til tveggja sveitarfélaga eða fleiri.

Ekki hefur eigandi lands, er liggur innan umdæmamarka héraðsnefndar, sé hann búsettur utan þess, rétt til að lána eða leigja það til upprekstrar, nema samþykki sveitarstjórnar, þar sem landið liggur komi til.

Telji sveitarstjórn, að of mörgu fé sé sleppt til sumarbeitar í þau lönd, sem að sveitarfélagsmörkum liggja, getur hún krafist ítölu.

III. KAFLI
Fjárréttir.

12. gr.

Fjárréttir skiptast í aðalréttir og aukaréttir.

Aðalréttir skulu vera: Lokastaðarétt, Illugastaðarétt í Fnjóskadal, Fellsrétt í Kinn, Mýrarrétt, Fótarrétt, Árrétt og Víðikersrétt í Bárðardal, Baldursheimsrétt og Hlíðarrétt í Mývatnssveit, Hallbjarnarstaðarétt í Reykjadal, Hraunsrétt í Aðaldal, Skógarétt í Reykjahverfi, Tungugerðisrétt á Tjörnesi og Húsavíkurrétt.

Hver aukarétt heyrir undir einhverja aðalrétt eftir nánari ákvörðun sveitarstjórnar. Á aukarétt skal rétta fyrr en á aðalrétt þeirri, sem aukaréttin heyrir undir, enda gangi úrtíningsfé þaðan til aðalréttar og dragist þar upp.

13. gr.

Skylt er hverri fjallskiladeild að annast byggingu og viðhald nauðsynlegra rétta á sínu svæði.

Skulu fjáreigendur, sem sókn eiga til réttar, sjá sér þar fyrir nægilegu dilkrúmi á sinn kostnað og hlíta samþykktum fjallskiladeildar um gerð þeirra, ef um nýbyggingu réttar er að ræða. Sama gildir um aðrar fjallskiladeildir, sem fjár geta átt von á réttinni.

Kostnað af byggingu almennings og geymslurúms ber fjallskiladeildin.

14. gr.

Nú þykir þörf að fjölga fjárréttum eða færa gamla rétt á annan hentugri stað, og skal þá sveitarstjórn sú eða sveitarstjórnir, er hlut eiga að máli, bera málið undir atkvæði búenda í fjallskiladeildinni á almennum fundi. Sé um aukarétt að ræða, ræður meiri hluti atkvæða málinu til fullnaðarlykta, en um aðalrétt þarf samþykki héraðsnefndar til þess að ákvörðun sé gild.

15. gr.

Skyldur er hver landeigandi að leggja til land undir rétt og/eða geymsluhólf, þó ekki tún eða engi.

Valdi bygging réttar og/eða geymsluhólfs grasnámi eða jarðusla, skal bæta það landeiganda, ef krafist er, eftir mati tveggja óvilhallra manna, er tilnefndir séu af sýslumanni. Endurgjald til jarðaeiganda, sem og kostnaður af matsgerðinni, telst með byggingarkostnaði réttarinnar.

IV. KAFLI
Hreinsun heimalanda.

16. gr.

Hver ábúandi og/eða umráðamaður lands er skyldur að hreinsa þau lönd sem hann hefur umráð yfir á hverju hausti í sambandi við almenn fjallskil og eftir nánari fyrirmælum sveitarstjórnar. Ef út af er brugðið getur sveitarstjórn látið smala löndin á kostnað ábúanda eða umráðamanns og innheimt smölunarkostnað með öðrum gjöldum sveitarsjóðs.

Heimilt er sveitarstjórn að meta smölun heimalanda til fjallskila til lækkunar álögðum fjallskilakostnaði. Rekstur til réttar reiknast með fjallskilum.

Sveitarstjórn getur skipað fyrir um almenna hreinsun heimalanda á haustin, hvenær sem henni þykir nauðsynlegt.

17. gr.

Nú liggja heimalönd tveggja eða fleiri sveitarfélaga saman, og skulu hlutaðeigandi sveitarstjórnir koma sér saman um, hvernig hreinsuninni skuli hagað á því svæði.

18. gr.

Hver bóndi er skyldur að hirða fé það, er finnst í heimalöndum, eftir að almennum fjallskilum er lokið, og greiða fyrir því, að það komist til réttra eigenda, samkvæmt reglum er sveitarstjórn setur.

V. KAFLI
Göngur og réttir.

19. gr.

Skylt er ábúanda að inna af hendi fjallskil fyrir allt ásett fé samkvæmt forðagæsluskýrslu. Ennfremur geitfé, hross og geldneyti sem rekið er í afrétt á þann hátt sem sveitarstjórn ákveður.

Sveitarstjórn er heimilt að leggja fjallskil á, í samræmi við framtalda fjártölu alls fjár fjáreigenda. Skal hann þá skila slíku framtali til sveitarstjórnar fyrir 1. ágúst ár hvert.

Enginn fjáreigandi er undanþeginn fjallskilum, þótt hann hafi sleppt fé sínu í heimaland. Þó getur sveitarstjórn undanskilið að meira eða minna leyti það fé, sem geymt er í eyjum eða girðingum, sem vel er við haldið.

20. gr.

Sveitarstjórn skal skipta löndum, sem hún hefur forsögn um fjallskil á, í tiltekin leitarsvæði og kveða á um, hve marga menn þarf í hverja leit, og til hvaða réttar fé það skuli ganga. Einnig skipar hún fyrir um hvers konar fjallskilavinnu aðra, er inna þarf af höndum.

21. gr.

Þegar sveitarfélög fá í haustgöngum ójafna fjártölu svo að máli skiptir, hver úr annars löndum, þá er því sveitarfélagi, sem fleira fær fé, skylt að greiða hinum áfallinn gangnakostnað fyrir það. Getur sá, er fyrir verulegum ágangi verður, krafið hinn aðilann um, að hann sendi menn í göngur. Skulu sveitarfélög gera með sér glögga samninga um þessi viðskipti. Ágreiningi sveitarfélaga um þessi atriði má skjóta til fullnaðarúrskurðar héraðsnefndar.

22. gr.

Nú vanrækir einhver fjallskil sem á hann hafa skipast og er honum það sjálfrátt, eða hann leggur ógildan mann til fjallskila, þá er það gangnarof og varðar sektum. Fyrir gangnarof á hverju dagsverki skal greiða sem svarar 1 1/2 dagsverki eins og það er metið á hverjum tíma. Sektir skulu renna í fjallskilasjóð.

23. gr.

Hæfan gangnamann skal álíta þann, sem leitarforingi og minnst helmingur leitarmanna tekur gildan, þó aldrei yngri en 14 ára. Nú verður einhver leitarmanna sannur að óhlýðni, hirðuleysi eða handvömm, sem honum sjálfum er um að kenna, þá skal svo álíta sem enginn hafi verið lagður til fjallskila í það sinn, og að auki sæti aðili fébótum sem fyrir gangnarof.

Nú er leitarmaður ekki talinn fullgildur, en þó eigi heim sendur, og reiknast honum þá kaup eftir mati leitarforingja og sveitarstjórnar.

24. gr.

Tvenn skulu fjallskil haust hvert. Auk þess skal sveitarstjórn skipa fyrir um fleiri fjallskil, ef þurfa þykir.

Nú kemur óveður, er gangnamenn eru af stað komnir og göngur byrjaðar, svo að þær verða að litlu gagni eða engu, og er þá komið undir áliti hlutaðeigandi sveitarstjórnar, hvort telja skuli, að nokkrar göngur hafi verið gerðar í það sinn.

25. gr.

Haustgöngum skal hagað þannig að fyrstu réttardagar í aðalréttum verði á tímabilinu 1. til 15. september. Sveitarstjórn skal ákveða réttardaga 1. leitar eigi síðar en 10. ágúst ár hvert.

Þar sem afrétt liggur að almenningum, skulu 10 dagar hið minnsta líða milli 1. og 2. gangna. Nú eru leitarsvæði, eitt eða fleiri, aðskilin frá öðrum með girðingum eða tálmunum frá náttúrunnar hálfu, sem hindrar millirennsli fjár, og getur þá héraðsnefnd heimilað viðkomandi sveitarstjórn eða sveitarstjórnum að færa fjallskil til á því svæði, um tiltekinn tíma.

26. gr.

Sveitarstjórn skal birta skriflega öllum hlutaðeigandi aðilum með nægum fyrirvara á undan fjallskilum, hvað hver fjáreigandi skal leggja til fjallskilanna. Sé þar tekið fram, hvernig göngum skuli hagað í hvert skipti, tilnefndir leitarforingjar og þeir menn, sem sendir skulu á aðrar fjárréttir.

Sveitarstjórn skipar réttarstjóra, er hefur umsjón með réttun fjárins og sundurdrætti. Getur hann kvatt sér til aðstoðar svo marga menn, sem þarf til þess, að sundurdráttur fjárins gangi greiðlega.

27. gr.

Hver fjáreigandi er skyldur til að hafa svo marga menn á þeirri fjárrétt, sem hann á sókn að sem þarf, til þess að fé hans verði dregið svo greiðlega, sem réttarstjóri mæli fyrir. Skal að minnsta kosti einn maður vera kominn til réttar frá hverjum fjáreiganda, þá réttað er og sundurdráttur byrjar, enda má enginn reka fé frá réttinni, fyrr en honum er lokið, nema réttarstjóri leyfi.

28. gr.

Leitarforingjar skipa fyrir um, hvernig göngum skal hagað í hverri leit. Þeir sjá um, svo sem unnt er, að hver gangnamaður leysi hlutverk sitt vel af hendi, og að fjársöfnin séu rekin með reglu til réttar í tækan tíma. Þá hafa þeir og umsjón með geymslu fjárins, þar til réttarforingi tekur við því. Eru gangnamenn skyldir að hlýða leitarforingja, og varðar sektum sem fyrir gangnarof, ef út af er brugðið. Leitarforingja er skylt að sjá um, eftir því sem frekast er hægt, að vanmetafé komist til byggða.

Fjallskiladeildin ber ekki ábyrgð á, að hrútum, eldri en veturgömlum, sé komið til réttar, ef þeir reynast ekki göngufærir með öðru fé, en skylt er að segja eigendum frá, að þeirra hafi orðið vart.

Enginn gangnamaður má yfirgefa safnið þó smölun sé lokið, fyrr en í rétt hefur verið rekið, nema með leyfi leitarforingja. Sveitarstjórn má leyfa að fjallasöfn séu rekin í heimaréttir til sundurdráttar úr seinni göngum, en úrtíningur skal þó rekast til skilaréttar.

29. gr.

Í hverri fjallskiladeild skal vera fjallskilasjóður, og er heimilt að jafna niður ákveðnu gjaldi til hans, eftir tölu þess fjár, sem þar er fjallskilaskylt. Í hann mega renna hagagjöld, eftirstöðvar af skylduvinnu til fjallskila, fundarlaun fyrir fé úr öræfaleitum og eftirleitum, sem gerðar eru á kostnað fjallskiladeildarinnar, sektir og fleira. Heimilt er sveitarstjórn að leggja hluta fjallskilakostnaðar á landverð jarða að frádregnu verði ræktunar og hlunninda.

Tekjum fjallskilasjóðs skal verja til að standa straum af fjallskilakostnaði, sem eigi verður auðveldlega inntur af höndum með skylduvinnu, svo sem til að borga aukaleitir, óbyggðaleitir, fundarlaun eftirleitafjár fjáreigenda í deildinni, réttarbyggingar o.fl.

Reikningar fjallskiladeilda skulu gerðir samtímis reikningum sveitarsjóða og endurskoðaðir á sama hátt.

30. gr.

Þyki einhverjum sér gerð of mikil fjallskil, hefur hann rétt til að kæra það til sveitarstjórnar, er leggur úrskurð á kæru hans. Úrskurði sveitarstjórnar má skjóta til sýslumanns. Enginn getur, með því að kæra, skotið sér undan að inna þau fjallskil af hendi, er honum voru gerð.

VI. KAFLI
Eftirleitir og öræfaleitir.

31. gr.

Þá er fjallskilum er að fullu lokið skal sveitarstjórn annast um að eftirleit fari fram, ef þörf er talin á því. Fjárleitir í óbyggðum, sem ekki geta talist til nokkurra afrétta, skulu gerðar eftir sömu reglum sem eftirleitir, en heimilt er, að þær fari fram samtímis fjallskilum eða fyrr.

32. gr.

Fundarlaun fyrir fé sem finnst í óbyggðaleit, skal vera 2/5 hlutar verðs fjárins, samkvæmt mati finnandans, en 1/3 hluti verðs fyrir það fé, sem finnst í eftirleit á afrétt. Vilji fjallskilastjóri ekki leysa féð út samkvæmt þessu mati, er finnandinn skyldur til að kaupa féð tilsvarandi verði.

Nú hafa aðeins farið fram tvenn almenn fjallskil á einhverju leitarsvæði, og er þá ekki skylt að greiða fundarlaun fyrir það fé, sem finnst í þriðju leit, þótt eftirleit sé kölluð.

Fyrir óheimt fé sem finnst í heimalöndum eða við smölun fjár, þó í afrétt sé, eftir að fjallskilum er lokið, er ekki skylt að greiða fundarlaun. Sveitarstjórn er heimilt að ákveða að farga skuli því fé, sem finnst í óbyggðaleit.

Verði vart fjár í ógöngum skal með það farið eftir ákvæðum 57. gr. laga um afréttamálefni, fjallskil o.fl. nr. 6 21. mars 1986.

33. gr.

Hver maður skal auðkenna fé sitt með glöggu marki á eyrum og brennimarki á hægra horni eða öðru ótvíræðu einkenni, ef eigendaskipti hafa farið fram á kind eða eyrnamark skemmst.

Um markréttindi fer sem í lögum er ákveðið.

Hver fjáreigandi er skyldur að auðkenna fé sitt á vinstra horni með þessum sveitabrennimörkum, eða merki í eyra, með sömu einkennisstöfum:

Tjörneshreppur Þ. 2.
Húsavíkurkaupstaður Þ. 3.
Reykjahreppur Þ. 4.
Aðaldælahreppur Þ. 5.
Reykdælahreppur Þ. 6.
Skútustaðahreppur Þ. 7.
Bárðdælahreppur Þ. 8.
Ljósavatnshreppur Þ. 9.
Hálshreppur Þ. 10.

34. gr.

Öll fjármörk sýslunnar skal rita í eina skrá, er héraðsnefnd semur og skal prenta hana svo oft sem lög mæla fyrir um, og úthluta meðal búenda í fjallskilaumdæminu.

Hver búandi er skyldur að geyma markaskrána meðal þeirra heimilisskjala, er fylgja býli hans, og skila næsta ábúanda, þá er hann flytur af jörðinni.

VII. KAFLI
Óskilafé.

35. gr.

Ómerkingum og óskilafé, sem kemur fyrir í skilaréttum, og ekki finnast eigendur að, svo og fé, er farið hefur yfir varnarlínur, skal þegar lógað í sláturhúsi, og sér hreppstjóri um, að svo sé gert. Áður en slíku fé er lógað, skal skrifa nákvæma lýsingu á því, þar sem getið sé marks og annarra einkenna, er eigendur gætu helgað sér eftir það.

Óskilafé, sem kemur fram eftir réttir og ekki finnast eigendur að, eða ekki kemst til eigenda vegna fjarlægðar, skal fara með á sama hátt. Allt óskilafé, sem fargað er, skal lagt inn á reikning, þannig að greiða megi út verð hverrar kindar, ef eigandi finnst. Annan óskilapening, svo sem hross og nautgripi, skal hreppstjóri selja á opinberu uppboði með 12 vikna innlausnarfresti.

VIII. KAFLI
Fjárrekstrar.

36. gr.

Þegar sauðfé er rekið um héað, skal þess gætt, að rekstri hverjum fylgi nægilega margir og duglegir rekstrarmenn, svo að sem minnstur bagi verði fyrir þá, er lönd þau eiga, sem um er rekið eða í er áð. Eigi má leggja upp með slíka rekstra að morgni fyrr er markljóst er orðið, og eigi halda áfram að kvöldi, eftir að fer að skyggja, nema brýna nauðsyn beri til.

37. gr.

Héraðsnefnd sker úr öllum ágreiningi milli hreppsnefnda út af fjallskilamálum.

Ennfremur geta einstakir menn komið sér saman um að leggja slík ágreiningsmál undir úrskurð héraðsnefndar.

38. gr.

Brot gegn samþykkt þessari varða viðurlögum samkvæmt lögum um afréttamálefni, fjallskil o.fl. nr. 6/1986. Með mál út af brotum skal farið að hætti opinberra mála.

Samþykkt þessi sem héraðsnefnd Suður-Þingeyjarsýslu hefur samið, staðfestist hér með, samkvæmt lögum um afréttamálefni, fjallskil o.fl. nr. 6/1986, til að öðlast þegar gildi og birtist til eftirbreytni öllum þeim sem hlut eiga að máli. Jafnframt er úr gildi felld fjallskilareglugerð fyrir Suður-Þingeyjarsýslu og Húsavík nr. 207 28. júní 1974 að því er varðar þau sveitarfélög sem aðild eiga að samþykkt þessari.

Landbúnaðarráðuneytinu, 15. mars 1996.

Guðmundur Bjarnason.

Jón Höskuldsson.

15. mars 1996 Nr. 170

FJALLSKILASAMÞYKKT

fyrir Norður-Þingeyjarsýslu austan Jökulsár.

I. KAFLI

Um stjórn fjallskilamála.

1. gr.

Norður-Þingeyjarsýsla austan Jökulsár og Bakkahlaups er eitt fjallskilaumdæmi sem skiptist í fimm fjallskiladeildir: Langanesdeild, Þistilfjarðardeild, Sléttudeild, Núpasveitardeild og Öxarfjarðardeild. Deildaskiptingu má breyta að fengnu samþykki héraðsnefndar.

2. gr.

Héraðsnefnd hefur yfirstjórn allra fjallskilamála í umdæminu, en hreppsnefnd annast framkvæmd þeirra hver í sínum hreppi.

3. gr.

Hver hreppsnefnd skal skipa einn mann í hverja fjallskiladeild hreppsins til að hafa á hendi stjórn og umsjón fjallskilamála og nefnist hann fjallskilastjóri.

Einnig getur hreppsnefnd kosið sérstaka fjallskilanefnd til að fara með umsjón fjallskilamála. Nefndin kýs sér formann sem er þá fjallskilastjóri þeirrar fjallskiladeildar, enda gangi það ekki gegn samþykkt um stjórn og fundarsköp viðkomandi hreppsnefndar.

4. gr.

Hver hreppsnefnd, eða fjallskilastjóri fyrir hennar hönd, skal halda sérstaka fjallskilabók. Í þá bók skal skrá allt er viðkemur fjallskilamálum hreppsins. Fjallskilastjóri skal hafa þóknun fyrir störf sín eftir ákvörðun hreppsnefndar eða aðalfundar viðkomandi fjallskiladeildar.

5. gr.

Hver fjallskiladeild skal hafa sérstakan fjallskilasjóð og renna í hann allar tekjur og úr honum greiðast öll gjöld, er af fjallskilum stafa.

Hreppsnefndaroddviti eða fjallskilastjóri annast reikningsfærslu fjallskilasjóðs, innheimtur og gjöld. Reikningar sjóðsins skulu fylgja sveitarsjóðsreikningum til endurskoðunar og úrskurðar.